

Agust Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès.

El vi

Rigau Ros

Chardonnay 2010

Últimament hi ha certa tendència en les zones tradicionalment vitivinícoles de voler recuperar i prestigiar ceps autòctons. La implantació en aquestes mateixes zones de varietats foranes potser ens havia fet oblidar els nostres vinyars de sempre. És una nova corrent molt encertada que aplaudim. Però ara no podem menysprear aquestes varietats que varem portar de fora i que ens varen ajudar a prestigiar

els vins de les nostres comarques. El Rigau Ros Chardonnay 2010 és un blanc monovarietal de vinyes ubicades al cor de l'Empordà fermentat en botes de roure noves que presenta un color groc palla amb un aroma encisador de fruits tropicals, vainilla i uns tocs de fumats molt atractius. És un vi per degustar fred com a aperitiu. Marida perfectament amb plats de peix salsat no gaire condimentats. Preu aproximat, 12 €.

Presentació amb caixes de 6 ampolles molt ben decorades, adient per a regals de compromís.

El celler elaborador: Oliveda, família de viticultors i elaboradors ubicada a Campmany produeix aquest vi, així com també negres i espumosos de molt bona qualitat. Per més informació: www.grupoliveda.com i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

Frederic Marès polifacètic

Xavier Romero

El proper dimecres dia 19, a les set de la tarda i al verger del Museu Frederic Marès (a la plaça de Sant Iu, 5, de Barcelona), tindrà lloc un acte commemoratiu del vintè aniversari de la desaparició del popular artista i col·leccionista. El catedràtic d'Història de l'Art de la Universitat Autònoma de Barcelona Bonaventura Bassegoda parlarà de «La memòria de Frederic Marès i les seves Memòries», i, posteriorment, Pilar Vélez, directora del Museu, presentarà la Guia de les col·leccions del centre, que ha estat editada recentment.

La figura i la història de l'escultor Frederic Marès (1893-1991) resulta primordialment col·leccionista. La seva gran afició per recollir, classificar, restaurar i guardar tota mena d'objectes, amb preferència efectivament per les escultures, representa un model, un referent per a tota aquella persona sensible davant d'aquest fet cultural i artístic.

Frederic Marès donà l'any 1946 tots els seus fons a la ciutat de Barcelona, mentre que al cap de dos anys ja s'inauguraria el seu museu. D'ençà aquests més de seixanta anys, la institució per ell creada ha anat assolint un prestigi de primera magnitud. La competència en la gestió de l'ens, per altra banda, fa que tot un seguit d'activitats paral·leles donin encara més vida a les moltes i variades col·leccions mitjançant exposicions, publicacions, recerques, educació, serveis, premsa i multimèdia; i ara, com deiem, la Guia del museu, que sens dubte es convertirà en una eina ben aprofitable per a estudiosos i visitants.

Marès fou durant tota la seva vida un col·leccionista nat, una persona curiosa i protectora de tantetes coses que de no haver estat per ell segurament ja no les hauríem vistes mai més. Des de l'escultura hispànica en el seu conjunt, que arrenca a l'època antiga i arriba fins al segle XIX,

amb una especial atenció en les talles policromades de caire religiós. Aquesta valuosíssima col·lecció ocupa les plantes baixa, primera i part del subterrani de l'edifici. A més a més, a l'estudi-biblioteca particular hom pot visitar una bona part de la seva pròpia obra escultòrica.

EL MUSEU SENTIMENTAL

Ala segona i tercera plantes veiem el Gabinet del Col·leccionista, que és considerat com un museu dintre del mateix museu general. Aquí hi ha dipositades desenes de milers de peces documentals que arrenquen des del segle XIX, i que esmentarem més avall. L'artista el va batejar inicialment com el Museu Sentimental, que amb el temps es convertiria en un gabinet segons marca la tradició, de tota mena d'antiquitats i d'objectes curiosos, tant quant a volum com en paper imprès.

Un total de disset sales alberguen aquest no menys important bloc (de treballs de forja, de Montserrat, d'armes, sala femenina, de fumador, de flors de closques, de fotografia, rellotges, ceràmica i vidre, de la fe, sala masculina, de diversions, soldats de plom, diorames, i un llarg etcètera que demostra la mentatitat tan inquieta i plenament col·leccionista del seu autor.

Per això solem dir aquí que un col·leccionista nat no només es conformarà amb aquella temàtica de la seva especial predilecció i especialització, sinó que allà fins on arribin el seu temps i mitjans d'adquisició, atindrà amb no menys interès i devoció altres branques tant del col·leccionisme popular, aquell situat a l'abast de gairebé tothom, com en aquest cas de Frederic Marès, el d'escultures i obres d'art, evidentment que reservades per a una minoria de persones aficionades, però que tots plegats, desenvolupen una activitat molt valuosa per al conjunt de la societat.

Gironins del segle XIX

Narcís Detrell Coll

El silenci i la circumspècció van embolcallar la ciutat. Tot s'havia encomanat d'aquell sentiment de pèrdua inevitable quan mor algú important i estimat. Des que s'havien acabat les festes, a les tertúlies dels cafès i a les parades del mercat l'estat de salut del doctor havia estat tema habitual de conversa. Tothom hi deia la seva i alguns presumien d'haver parlat amb algú que sabia del cert que se'n sortiria. Fins i tot els diaris van arribar a anunciar una millora. Però en realitat només va ser una mala jugada de la mort, perquè dos dies després es va produir el trist desenllaç.

Narcís Detrell Coll va néixer el 1850 a Girona. Després de fer el batxillerat, va traslladar-se a Barcelona per fer la carrera de medicina a la universitat de la capital catalana.

El jove gironí es va convertir en metge el 1876, quan tenia vint-i-sis anys. El primer destí per començar a exercir la seva professió va ser Anglès però ben aviat va tornar a la seva ciutat natal, ja que va guanyar les oposicions per ocupar la plaça de metge a l'hospital provincial. Aquesta feina el va obligar a combatre alguns focus d'epidèmies locals que es declaraven a la demarcació, com ara un brot de còlera a Portbou o un de verola a Maçanet de Cabrenys. A banda de les seves tasques a l'àmbit provincial, a Girona, el doctor Detrell també va treballar com a metge higienista i va ser nomenat el facultatiu oficial del cos de bombers de la ciutat.

A mesura que anaven passant els anys, Narcís Detrell Coll es va guanyar fama de bon cirurgià, tot i que segons explicarien els seus companys de professió a la necrològica publicada al Col·legi de Metges arran de la seva mort, no es preocupava excessivament del procés d'anestèsia dels seus pacients a l'hora de portar a terme les intervencions quirúrgiques.

Precisament, pocs mesos abans de morir l'Ajuntament gironí li va atorgar un nou càrrec: fou escollit per ocupar la plaça de metge del Teatre Municipal. El nomenament es produïa el desembre de 1898, i a principis de gener la premsa local informava que estava greument malalt. Finalment, va morir la tarda del dia disset. Aleshores, Narcís Detrell Coll encara no havia fet els quaranta-nou anys.

La notícia de la seva mort va colpir enormement entre la societat gironina i la cerimònia funerària va ser una mostra de dol popular com no s'havia vist mai a la Girona de l'època segons apunten les cròniques periodístiques.

Xavier Carmaniu Mainadø
Historiador i periodista